

въ Капуа, като отново испратили до Аннибала пратеници съ силни молби да имъ дойде на помощъ. А римския сенатъ отъ своя страна заповѣдалъ на консулитъ да обявятъ на капуанцитъ, че тѣзи отъ тѣхъ, които се прѣдадхтъ доброволно, ще бждхтъ опростени; обаче никой не се въсползувалъ отъ това.

Дѣйствиата на консулитъ прѣзъ тѣзи година били толкова благоразумни, колкото и прѣдпазливи. Още отъ самото начало на годината тѣ рѣшили да обсадятъ Капуа и нищо не можало да ги отклони отъ това, макаръ работитъ нѣколко пжти да вземали лошъ за тѣхъ обратъ. Като се обезпечили отъ страна на Аннибала, и съ заеманието на лагеръ при Суессула, и съ заповѣдта до Семпрония съ часть отъ армията си да заеме Беневентъ, тѣ, располагайки съ 60.000 и даже 65.000 души, можали спокойно да обсадятъ Капуа или да се обърнатъ противъ Аннибала, въ случай, че той се опжти срѣщу тѣхъ съ не по вече отъ 40.000 души. Смъртта на Семпрония и испразванието на Лукания отъ армията му промѣнили положението на работитъ, но консулитъ не измѣнили намѣрението си, а напротивъ напълно се обезпечили съ подвозванието на храни. Избѣгванието на волонитъ разстроило едната отъ тритъ имъ армии, но за кѣсо време и само ги принудило да се откажатъ отъ заеманието на Беневентъ, а лагера при Суессула да пазятъ само съ часть отъ армията на Клавдия Нерона. Но безразсѣдството и малодушието на претора Фулвия отново измѣнили положението на работитъ, като открили Апулия, обаче и това не отклонило консулитъ отъ твърдото имъ намѣрение да обсадятъ Капуа.

Колкото се отнася до Аннибала, той, като прѣкаралъ почти цѣлата

година прѣдъ Тарентъ и най послѣ, като го завладялъ, не извлѣкълъ отъ това всичката полза, която очаквалъ, понеже не прѣвзелъ замъка на града, и макаръ да тръгналъ послѣ за Капуа, но билъ искусно отвлѣченъ отъ нея отъ Аппия Клавдия, а послѣ, макаръ и да разбилъ Центения и Фулвия, но, съ исключение на загубата, нанесена на римлянитъ, и испразванието отъ тѣхъ Лукания и Апулия, никакви особено важни и полезни за себѣ си згоди не придобилъ.

По такъвъ начинъ, като се съпоставятъ резултатитъ отъ дѣйствиата на двѣтъ страни въ тѣзи година, не може да не се доде до заключение, че тѣ били по згодни за римлянитъ, отколкото за Аннибала.

Слѣдъ сражението при Хердонея, Аннибалъ отишълъ къмъ Тарентъ и отново се опиталъ да прѣвземе замъка, но билъ отблъснатъ и отишълъ къмъ Брундузий, но и него не можалъ да вземе, тѣй като той билъ добръ укрѣпенъ и пазенъ, а между жителитъ му Аннибалъ ималъ привърженици. Тукъ именно дошли при него пратеницитъ на капуанцитъ, на които той обѣщалъ въ скоро време да накара римлянитъ да снематъ обсадата на Капуа (разбира се — въ слѣдующата година, понеже въ тѣзи било вече много кѣсно).

Въ Сицилия Марцеллъ, както се каза по горѣ, като оставилъ Аппия Клавдия (въ края на 212 година назначенъ консулъ) съ часть отъ армията и флотата да блокира Сиракуза по сухо и по море, съ другата часть отъ армията отишълъ вътрѣ въ острова, за да накаже градоветъ, които се прѣдали на картагенцитъ. Като прѣвзелъ Мерара, Хелортъ, Ербеса, Енна и други градове и укрѣпения лагеръ на Иппократа при Аквилея, въ края на 212 година той